

MUÔN NGÀN ĐỜI CHÚA VẪN TRỌN TÌNH THƯƠNG!

... Năm 1948, liên bang Tiệp Khắc rơi vào ách thống trị của đảng cộng sản vô thần. 2 năm sau, Giáo Hội Công Giáo bắt đầu bị bắt bớ. Thời kỳ bách hại dữ dội nhất kéo dài ròng rã 17 năm trời: 1950-1967. Phần đông các Giám Mục, Linh Mục, tu sĩ, chủng sinh, giáo lý viên, tín hữu Công Giáo nhiệt thành, bị bắt giam và bị đưa vào các trại lao động cải tạo. Chính trong bối cảnh này mà một tù nhân Công Giáo Slovak đã viết bức thư sau đây cho người "anh em địch thù" không tên của mình.

Người anh em vô danh thân mến.

Tôi không biết anh tên gì. Ngay cả giờ đây tôi cũng không nhớ rõ khuôn mặt anh ra sao. Cuộc gặp gỡ của chúng ta đã diễn ra trong chớp nhoáng, khiến tôi không có đủ giờ để ghi sâu hình ảnh anh trong trí nhớ của tôi. Thế nhưng cung cách hành xử của anh đã gây một ấn tượng mạnh nơi tâm hồn và trong cuộc đời tôi. Có lẽ vì tôi gặp anh trong một giây phút cực kỳ cô đơn, hay có lẽ, bởi vì tôi gặp anh vào một giây phút bất ngờ nhất, nơi một địa điểm chưa xót nhất. Nơi đây thường thiếu vắng tình yêu, con tim, sự triu mến và tình người. Nơi đây con người không còn là người nữa, nhưng chỉ có

hồng hách, uy quyền, biểu lộ qua bộ áo công an đồng phục màu xanh đáng ghét! Nhưng cũng chính nơi đó, anh đã đi vào cuộc đời tôi!

Vào buổi chiều mùa hạ tháng 6, một chiếc xe dừng lại trong sân nhà tù Ruzyn. Bọn tù nhân chúng tôi được lệnh chuyển trại. Trong tù, chúng tôi thường bị còng tay, còng chân, luôn luôn có những cặp mắt cú vọ của bọn công an canh chừng. Đôi khi họ còn dùng chó để canh giữ chúng tôi nữa. Nhưng buổi chiều hôm ấy, chúng tôi được lệnh nghỉ xả hơi trong giây lát. Tôi sung sướng đi ra ngoài, hít thở không khí trong lành và cảm thấy thật thoải mái vì tay chân được tự do cử động.. Nhưng những giây phút tự do thật ngắn ngủi. Liền sau đó chúng tôi được lệnh sắp hàng trình diện và cái màn kiểm tra tái diễn..

Mỗi tù nhân chúng tôi phải đặt trước mặt tất cả những gì mình có. Đây là lúc chúng tôi bị lục soát, bị tịch thu, bị hạch hỏi và bị trừng phạt. Một cảm nghĩ bất ổn và lo sợ xâm chiếm tâm hồn tôi.. Và chính lúc này đây, anh xuất hiện.

Anh chăm chú nhìn tôi và đưa tay lục soát trong người tôi. Anh thò tay vào túi áo tôi. Trong nháy mắt, tôi tưởng chừng tìm mình ngừng đập! Tôi cảm thấy mấy ngón tay anh chạm phải một vật. Anh rút vật ấy ra khỏi túi áo tôi và chăm chú nhìn nó. Theo cử động của đôi môi nhấp nháy, tôi đoán ra câu anh nói: **TRẮNG CHUỐI MẮN CÔI!**

Bốn đôi mắt chúng ta thoáng chạm nhau trong giây lát. Tôi, người tù mang ám số 5982, còn anh, anh là nhân viên công an, là tên lý hình, là kẻ canh tù .. Tôi lo lắng hồi hộp chờ đợi chuyện phải xảy ra. Tôi thấy anh tỏ dấu dăm chiêu suy nghĩ. Tôi thấy anh lui bước với trắng chuối trong tay nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn cái xách nylon xẹp lép nằm dưới đất bên cạnh tôi. Trong xách, chỉ vòn vẹn một khúc bánh mì, lá thư cuối cùng của người vợ hiền và tờ giấy ghi tội trạng của tôi.. Tôi cảm thấy bùn rùn tay chân như người sắp bị xi. "**TRẮNG CHUỐI MẮN CÔI**" là kỷ vật duy nhất vợ tôi trao cho tôi ngày tôi bị bắt. Tôi đứng im bất động, nghe tim mình thối chọt đau buốt!

Ngày hôm sau, trước khi lên đường chuyển sang một trại giam khác, tôi cúi xuống đất, gờ tay lấy cái xách nylon của tôi, đặt trước cửa phòng giam số 173. Chúng tôi lại bị còng tay, bị xếp hàng có bọn công an mặc đồng phục màu xanh, chìa súng đi kèm. Có cả chó dữ theo sát chúng tôi nữa.. Trưa hôm đó, khi thò tay vào xách để lấy khúc bánh mì, tay tôi chạm phải một cái gói nhỏ nhỏ. Thì ra đó là "**TRẮNG CHUỐI MẮN CÔI YÊU QUÝ CỦA TÔI!**"

Ngay lúc ấy, tôi cảm thấy lòng mình dâng lên một niềm vui sướng khôn tả, và nhất là, một tình yêu thương triu mến đối với anh - người công an mang bộ đồng phục màu xanh đáng ghét! ... *Từ đó, cứ mỗi lần âu yếm mân mê trắng chuối mắn côi trong tay để cầu nguyện cùng THIÊN CHÚA và Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA, tôi lại nhớ đến anh và thật lòng ghi ơn anh...*

... "Tảng đá thợ xây nhà loại bỏ lại trở nên đá tảng góc tường. Đó chính là công trình của Chúa, công trình kỳ diệu trước mắt chúng ta. Đây là ngày Chúa đã làm ra, nào ta hãy vui mừng hoan hỷ. Lạy Chúa, xin ban ơn cứu độ, lạy Chúa, xin thương giúp thành công. Nguyên xin Chúa tuôn đổ phúc phàn cho người tiến vào đây nhân danh Chúa. Từ nhà Chúa, chúng tôi chúc lành cho anh em. THIÊN CHÚA là Thượng Đế, Người giải sáng trên ta. Tay cầm lá, hãy sắp thành đám rước đến bên cạnh bàn thờ. Lạy Chúa, chính Ngài là THIÊN CHÚA của con, xin dâng Ngài muôn câu cảm tạ. Lạy THIÊN CHÚA con thờ, xin dâng Ngài vạn tiếng tôn vinh. Hãy tạ ơn Chúa vì Chúa nhân từ, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương" (Thánh Vịnh 118(117),22-29).

(Cyril Slovák e Jozef Inovecký, "Héros .. ou Traitres?", Editions Saggi ed Esperienze, 1976, trang 39-40)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

